

A L'HOSPITAL

Absent, tot sol, al llit de l'hospital,
lluïtant contra el mal que vol menjar-te,
fins i tot arribes a oblidar-te,
del que et dona la vida que més val.
En les hores més fortes del patir,
tens per sort al costat la família,
i més que cap remei et reconcilia,
amb l'esperança de moments per fruit.
Però de la natura i d'aquell poble teu,
d'aquells instants de glòria passatgera,
de cap instint que et porti una quimera,
res se t'acut en el pensament teu.
La dona, els fills, els nets per tu es desviuen.
i saps que voldrien alleugerar-te el mal.
No cal sentir el que comentant diuen,
només el seu mirar, ja demostra el que val.
I quant veus l'interès dels amics,
que saps que per tu pregunten i et volen el millor,
si gosessis, t'arrancaria el sentit del plor,
puix amistats vertaderes, viuen els teus fatiscs.
I després quan la desesperança,
comença a veure una tènue i clara llum,
i veus que va minvant la frisança,
i s'esvaeix dintre teu la cortina de fum,
aleshores saps amb joia que s'acaba,
tot allò que sens voler era turment,
que s'esfuma el malestar que donava,
aquell neguit de malviure en tot moment.
I tornaràs a mirar uns ulls plorosos,
que plens tendresa somriuen amb amor,
pensant que tornaran moments formosos,
amb l'esperança de un viure sens temor.
Les abraçades que tant de temps mancaven,
tornaran farcides de força i esplendor,
i l'escalf de tots els qui saps que t'estimen,
encendrà amb viva flama el teu cor.
El més formós del món i més reconcilia,
en aquest món i que mai tens oblidat,
es l'amor dels amics i la família,
i per sobre de tot, el saber-se estimat.

ESTEVE PERICH SALA Cardedeu, maig del 2022
Recordant quan vaig estar ingressat a l'hospital de Sant Pau.